TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2025. gada 4. septembrī *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Sociālā politika – *UNICE*, *CEEP* un EAK noslēgtais pamatnolīgums par darbu uz noteiktu laiku – 4. klauzula – Pedagogi, kas profesionālo pieredzi ieguvuši noteiktās skolās, kuru darbība un organizācija neietilpst valsts kompetencē – Pieņemšana darbā uz nenoteiktu laiku valsts skolās – Darba stāža noteikšana, lai noteiktu atalgojumu – Valsts tiesiskais regulējums, kurā nav paredzēts ņemt vērā darba laikposmus noteiktās skolās, kuru darbība un organizācija neietilpst valsts kompetencē – Atšķirīga attieksme, kas balstīta uz citu kritēriju, nevis uz to, vai darba attiecību ilgums ir noteikts vai nenoteikts – Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 20. un 21. pants – Piemērojamība – Savienības tiesību īstenošanas neesība

Lietā C-543/23 [*Gnattai*] [i]

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunale di Padova* (Padujas tiesa, Itālija) iesniegusi ar 2023. gada 14. augusta lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2023. gada 28. augustā, tiesvedībā

AR

pret

Ministero dell'Istruzione e del Merito,

piedaloties

Anief – Associazione Professionale e Sindacale,

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*], tiesneši N. Jēskinens [*N. Jääskinen*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*] (referents), M. Kondinanci [*M. Condinanzi*] un R. Frendo [*R. Frendo*],

ģenerāladvokāte: J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretārs: Dž. Kjaponi [*G. Chiapponi*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2025. gada 12. marta tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – itāļu.

[i] Šīs lietas nosaukums ir izdomāts. Tas neatbilst neviena lietas dalībnieka reālajam personvārdam vai nosaukumam.

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– AR vārdā – *G. Rinaldi* un *N. Zampieri*, *avvocati*,

– *Anief – Associazione Professionale e Sindacale* vārdā – *A. Dal Ferro*, *F. Ganci* un *W. Miceli*, *avvocati*,

– Itālijas valdības vārdā – *S. Fiorentino* un *G. Palmieri*, pārstāvji, kuriem palīdz *A. Berti Suman* un *L. Fiandaca*, *avvocati dello Stato*,

– Eiropas Komisijas vārdā – *S. Delaude* un *D. Recchia*, pārstāves,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2025. gada 5. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt LESD 157. pantu, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 20. un 21. pantu, 1999. gada 18. martā noslēgtā pamatnolīguma par darbu uz noteiktu laiku (turpmāk tekstā – "pamatnolīgums"), kas ietverts pielikumā Padomes Direktīvai 1999/70/EK (1999. gada 28. jūnijs) par *UNICE*, *CEEP* un EAK noslēgto pamatnolīgumu par darbu uz noteiktu laiku (OV 1999, L 175, 43. lpp.), 4. klauzulas 1. punktu, Padomes Direktīvu 2000/43/EK (2000. gada 29. jūnijs), ar ko ievieš vienādas attieksmes principu pret personām neatkarīgi no rasu vai etniskās piederības (OV 2000, L 180, 22. lpp.), un Padomes Direktīvu 2000/78/EK (2000. gada 27. novembris), ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju (OV 2000, L 303, 16. lpp.), Romā 1950. gada 4. novembrī parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – "ECPAK") 14. pantu, kā arī Turīnā 1961. gada 18. oktobrī parakstīto Eiropas Sociālo hartu pārskatītajā redakcijā (turpmāk tekstā – "Eiropas Sociālā harta").

2 Šis lūgums iesniegts saistībā ar tiesvedību starp AR un *Ministero dell'Istruzione e del Merito* (Izglītības un nopelnu ministrija, Itālija; turpmāk tekstā – "Izglītības ministrija") par viņa darba stāža noteikšanu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Saskaņā ar pamatnolīguma 1. klauzulu tā mērķis ir, pirmkārt, uzlabot noteikta darba laika darba kvalitāti, nodrošinot diskriminācijas aizlieguma principa ievērošanu, un, otrkārt, radīt kārtību, lai novērstu ļaunprātīgu izmantošanu, kas rodas, piemērojot uz noteiktu laiku slēgtu darba līgumu vai attiecību tiesisko pārmantojamību.

4 Pamatnolīguma 2. klauzulas "Darbības joma" 1. punktā paredzēts:

"Šo nolīgumu piemēro noteikta laika darba ņēmējiem, kuriem ir darba līgums vai darba attiecības saskaņā ar likumiem, kolektīvajiem līgumiem vai praksi katrā dalībvalstī."

5 Pamatnolīguma 3. klauzula "Definīcijas" formulēta šādi:

"1. Šajā nolīgumā jēdziens "noteikt[a] laika darba ņēmējs" ir persona, kurai ir darba līgums vai darba attiecības, ko savā starpā tieši noslēdzis darba devējs un darba ņēmējs, kur darba līguma vai darba attiecību izbeigšanu nosaka tādi objektīvi apstākļi kā noteikta termiņa iestāšanās, konkrēta uzdevuma izpilde vai konkrēta gadījuma iestāšanās.

2. Šajā nolīgumā jēdziens "salīdzināmais pastāvīgais darba ņēmējs" ir darba ņēmējs, kam tajā pašā uzņēmumā ir darba attiecības vai darba līgums uz nenoteiktu laiku un kas nodarbināts tajā pašā vai līdzīgā profesijā, pienācīgi ņemot vērā kvalifikācijas/iemaņas. Ja tajā pašā uzņēmumā nav salīdzināmā pastāvīgā darba ņēmēja, salīdzināšanu izdara, atsaucoties uz piemērojamo kolektīvo līgumu vai, ja nav piemērojama kolektīvā līguma, saskaņā ar valsts tiesību aktiem, kolektīvajiem līgumiem vai praksi."

6 Pamatnolīguma 4. klauzulā "Diskriminācijas aizlieguma princips" noteikts:

"1. "Darba nosacījumi, ko piemēro noteikta laika darba ņēmējiem, neskatoties uz to, ka ar viņiem slēgts līgums vai darba attiecības uz noteiktu termiņu, nav mazāk izdevīgi par tiem, ko piemēro salīdzināmiem pastāvīgajiem darba ņēmējiem, ja vien atšķirīgiem nosacījumiem nav objektīva pamata.

[..].

4. Darba stāža kritēriji attiecībā uz īpašiem darba nosacījumiem ir vienādi gan noteikta laika darba ņēmējiem, gan pastāvīgiem darba ņēmējiem, ja vien atšķirīgi darba stāža kritēriji nav objektīvi pamatoti."

Itālijas tiesības

7 1994. gada 16. aprīļa *decreto legislativo n. 297 – Approvazione del testo unico delle disposizioni legislative vigenti in materia di istruzione, relative alle scuole di ogni ordine e grado* (Leģislatīvais dekrēts Nr. 297, ar ko apstiprina vienotu piemērojamo tiesību normu tekstu attiecībā uz pedagoģisko darbību un visu veidu un līmeņu skolām; 1994. gada 19. maija *GURI* Nr. 115, kārtējais pielikums Nr. 79; turpmāk tekstā – "Leģislatīvais dekrēts Nr. 297/1994") 485. pantā paredzēts:

"1. Vidusskolu un mākslas skolu pedagoģiskajam personāla darbs, kuru šis personāls ārštata pedagoga statusā veicis iepriekš minētajās valsts skolās un akreditētajās skolās, tostarp ārvalstīs, juridiskiem un ekonomiskiem mērķiem tiek atzīts par štata pedagoga statusā veiktu darbu [..].

2. Tādiem pašiem mērķiem un tādā pašā apjomā, kā minēts 1. punktā, tiek atzīts minētā personāla darbs, kas veikts valsts meiteņu internātskolās un štata un ārštata pamatizglītības pedagoga statusā – valsts pamatskolās vai licencētajās skolās, tostarp iepriekš minētajās internātskolās un skolās ārvalstīs, kā arī tautas skolās, subsidētajās skolās vai palīgskolās.

3. Tādiem pašiem mērķiem un tādās pašās robežās, kā noteikts 1. punktā, tiek atzīts pamatskolu pedagoģiskā personāla darbs ārštata pedagoga statusā valsts pamatskolās vai valsts meiteņu internātskolās, vai licencētajās skolās, valsts un akreditētajās vidusskolās un mākslas skolās, tautas skolās, subsidētajās skolās vai palīgskolās, [..]."

8 2000. gada 10. marta *legge n. 62 – Norme per la parità scolastica e disposizioni sul diritto allo studio e all'istruzione* (Likums Nr. 62 par noteikumiem attiecībā uz vienlīdzību skolas izglītības jomā un tiesībām studēt un izglītoties; 2000. gada 21. marta *GURI* Nr. 67; turpmāk tekstā – "Likums Nr. 62/2000") 1. pantā noteikts:

"1. Neskarot Konstitūcijas 33. panta otrās daļas noteikumus, valsts izglītības sistēmu veido valsts skolas un tām pielīdzinātās privātās un pašvaldību skolas. Republika ir izvirzījusi prioritāru mērķi paplašināt izglītības piedāvājumu un vispārināt atbilstošo pieprasījumu pēc mūžizglītības, sākot no bērnības.

2. Pielīdzinātās skolas visiem spēkā esošā tiesiskā regulējuma mērķiem, it īpaši attiecībā uz atļauju izsniegt izglītības dokumentus ar juridisku spēku, ir skolas, kuras nav valsts skolas, tostarp pašvaldību skolas, kas, sākot no pirmsskolas izglītības iestādēm, atbilst vispārējam tiesiskajam regulējumam izglītības jomā, ģimeņu izglītības pieprasījumam un 4., 5. un 6. punktā minētajām kvalitātes un efektivitātes prasībām.

3. Pielīdzinātajām privātskolām tiek garantēta neierobežota brīvība kultūras un pedagoģiski-didaktiskās ievirzes ziņā. Ņemot vērā skolas izglītības koncepciju, mācības tiek balstītas uz konstitūcijā nostiprinātajiem brīvības principiem. Tā kā pielīdzinātās skolas sniedz sabiedrisko pakalpojumu, tās uzņem visas personas, kuras piekrīt to izglītības koncepcijai un iesniedz uzņemšanas pieteikumu, tostarp skolēnus un studentus ar īpašām vajadzībām. Izglītības koncepcijā var noteikt kultūras vai reliģisko orientāciju. Tomēr ārpusstundu pasākumi, kas paredz vai pieprasa piederību kādai konkrētai ideoloģijai vai reliģiskai konfesijai, skolēniem nav obligāti.

4. Pielīdzināto skolu statuss tiek piešķirts skolām, kuras nav valsts skolas, ja tās to pieprasa, skaidri apņemas īstenot 2. un 3. punkta noteikumus un atbilst šādām prasībām:

a) tām ir izglītības koncepcija, kura atbilst konstitūcijas principiem, un izglītības programmas plāns, kas atbilst spēkā esošajiem tiesību aktiem un noteikumiem; tās iesniedz izziņu, kurā norādīta persona, kas atbild par administrāciju, un publicē gada pārskatus;

b) tām ir telpas, mēbeles un mācību materiāli, kas ir piemēroti skolas tipam un atbilst spēkā esošajiem tiesību aktiem;

c) skolas koleģiālās struktūras ir izveidotas un darbojas, pamatojoties uz demokrātisku līdzdalību;

d) skola uzņem visus skolēnus, kuru vecāki to pieprasa, ar nosacījumu, ka viņiem ir derīgs izglītības dokuments uzņemšanai klasē, kuru tas vēlas apmeklēt;

e) tās piemēro visus spēkā esošos tiesību aktus par skolēnu ar īpašām vajadzībām vai nelabvēlīgā situācijā nonākušu skolēnu integrāciju.

f) tās organizē pilnīgas izglītības programmas; atsevišķas klases nevar pielīdzināt, izņemot gadījumu, kad tiek ieviestas jaunas pilnīgas izglītības programmas, kas jāsāk ar pirmo klasi;

g) pedagoģiskajam personālam ir kvalifikāciju apliecinošs dokuments;

h) valsts nozares koplīgumiem atbilstoši individuāli darba līgumi ar vadošajiem darbiniekiem un pedagogiem."

9 2001. gada 3. jūlija *decreto-legge n. 255 – Disposizioni urgenti per assicurare l'ordinato avvio dell'anno scolastico 2001/2002* (Dekrētlikums Nr. 255 par steidzamiem noteikumiem, lai nodrošinātu sakārtotu 2001./2002. mācību gada sākumu; 2001. gada 4. jūlija *GURI* Nr. 153; turpmāk tekstā – "Dekrētlikums Nr. 255/2001") 2. panta 2. punktā paredzēts, ka tā vietā, lai organizētu atklātus konkursus pedagoģiskā personāla pieņemšanai darbā uz nenoteiktu laiku, Izglītības ministrija var izmantot pastāvīgus rezerves sarakstus, kuri pašlaik ir spēkā līdz to izsmelšanai un kuros "pielīdzinātajās skolās kopš 2000. gada 1. septembra sniegtie pedagoga pakalpojumi [..] tiek vērtēti tāpat kā pedagoga pakalpojumi, kas sniegti valsts skolās".

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

10 AR, skolotājs, kurš kvalificēts, lai mācītu itāļu valodu, vēsturi un ģeogrāfiju, laikposmā no 2002. līdz 2007. gadam strādāja "pielīdzinātā" skolā Likuma Nr. 62/2000 1. panta 2. punkta izpratnē, balstoties uz pieciem uz noteiktu laiku noslēgtiem darba līgumiem.

11 2008. gada 1. septembrī Izglītības ministrija AR pieņēma darbā uz nenoteiktu laiku pedagoga funkciju veikšanai valsts skolā. Kad šī ministrija, pieņemot šo pedagogu darbā, veica viņa karjeras rekonstrukciju, tā viņu klasificēja atalgojuma grupā, kas atbilst "0 gadiem darba stāža". Minētā ministrija būtībā uzskatīja, ka Leģislatīvā dekrēta Nr. 297/1994 485. pants neļauj, aprēķinot prasītāja pamatlietā darba stāžu, ņemt vērā pielīdzinātajā skolā nostrādātos darba gadus.

12 AR cēla prasību *Tribunale di Padova* (Padujas tiesa, Itālija), kas ir iesniedzējtiesa, lai panāktu, ka Izglītības ministrija ņem vērā darba stāžu, kuru viņš esot ieguvis, kad bijis nodarbināts pielīdzinātajā skolā, un apgalvoja, ka ar Leģislatīvā dekrēta Nr. 297/1994 485. pantu pārkāpta pamatnolīguma 4. klauzula, kā arī Hartas 20. un 21. pants.

13 2022. gada 25. februārī tiesvedībā šajā tiesā iestājās bezpeļņas arodbiedrība *Anief – Associazione Professionale e Sindacale*.

14 Iesniedzējtiesa precizē, ka saskaņā ar Leģislatīvo dekrētu Nr. 297/1994 Izglītības ministrija par valsts skolām līdzvērtīgiem atzinusi trīs privātskolu veidus, proti, licencētās skolas, juridiski atzītās skolas un akreditētās skolas. Šajā likumdošanas dekrētā turklāt ticis paredzēts, ka profesionālā pieredze, ko pedagogi ieguvuši, pildot savas funkcijas tostarp akreditētajās skolās un licencētajās skolās, jāņem vērā, veicot šo pedagogu karjeras rekonstrukciju, kad šī ministrija tos pieņem darbā uz nenoteiktu laiku.

15 Ar Likumu Nr. 62/2000 šīs trīs privātskolu kategorijas tika aizstātas ar vienu skolu kategoriju, tā sauktajām "pielīdzinātajām skolām". Saskaņā ar Dekrētlikuma Nr. 255/2001 2. panta 2. punktu profesionālā pieredze, ko pedagogi ieguvuši, strādājot skolā, kura pēc 2000. gada 1. septembra atzīta par pielīdzinātu skolu, kad šī ministrija šos pedagogus pieņem darbā uz nenoteiktu laiku, tiek uzskatīta par līdzvērtīgu pieredzei, kas iegūta, esot nodarbinātiem valsts skolās. Tomēr no *Corte suprema di cassazione* (Augstākā kasācijas tiesa, Itālija) judikatūras izrietot, ka pirmā minētā pieredze nevar tikt ņemta vērā, kad Izglītības ministrija, pieņemot minētos pedagogus darbā uz nenoteiktu laiku, veic to karjeras rekonstrukciju, lai noteiktu darba stāža grupu, kurā tie jāklasificē, it īpaši tāpēc, ka nav leģislatīva akta normas, kas pieļautu šādu ņemšanu vērā.

16 Iesniedzējtiesai ir šaubas par to, vai pielīdzinātajās skolās iegūtās profesionālās pieredzes neņemšana vērā, nosakot šo pedagogu atalgojumu, ir saderīga ar pamatnolīguma 4. klauzulu.

17 Neņemšana vērā radot situāciju, ka pedagogiem, kas bijuši uz noteiktu laiku noslēgtās darba attiecībās pielīdzinātajās skolās, tā kā tie nav izturējuši konkursu pielaidei civildienestam, tiek piemērota mazāk labvēlīga attieksme nekā pedagogiem, kuri nostrādājuši tādu pašu darba laikposmu, pamatojoties uz līgumiem, kas noslēgti uz nenoteiktu laiku, valsts skolās, jo to pedagoģijā iegūtā pieredze tiekot ņemta vērā, nosakot to atalgojumu.

18 Taču šo divu kategoriju pedagogu situācijas esot salīdzināmas, jo neesot nekādas atšķirības starp funkcijām, izglītību, uzdevumiem un profesionālajiem pienākumiem, kādas ir uz nenoteiktu laiku nodarbinātam pedagogam, kas savas funkcijas pilda valsts skolā, un tāda pedagoga funkcijām, apmācību, uzdevumiem un profesionālajiem pienākumiem, kurš savas funkcijas pilda pielīdzinātā skolā, un *Corte suprema di cassazione* (Augstākā kasācijas tiesa) esot atzinusi, ka šīs abas skolu kategorijas ir vienlīdzīgas "visos aspektos".

19 Iesniedzējtiesa turklāt uzskata, ka pielīdzinātajās skolās iegūtās pieredzes neņemšanu vērā, nosakot atalgojumu, neattaisno apstāklis, ka šīs skolas ir privātas institūcijas. Proti, kompetence, kas izriet no pieredzes, neesot atkarīga no darba devēja privātā vai publiskā statusa. Valsts likumdevējs turklāt esot ļāvis ņemt vērā pedagoģiskās darbības laikposmus gan pie privātiem, gan valsts darba devējiem, tostarp tos, kurus uz noteiktu laiku nodarbināti pedagogi nostrādājuši valsts skolās.

20 Šo neņemšanu vērā nepamatojot arī atšķirības starp pedagogu darbā pieņemšanas kārtību pielīdzinātajās skolās un pedagogu darbā pieņemšanas kārtību valsts skolās. Proti, neesot nozīmes tam, ka eksistē atklāts konkurss, kas dod piekļuvi pedagoģiskajai darbībai uz nenoteiktu laiku valsts skolās, jo Leģislatīvā dekrēta Nr. 297/1994 485. pantā esot paredzēts, ka, aprēķinot darba stāžu, kad Izglītības ministrija pieņem darbā uz nenoteiktu laiku, tiek ņemti vērā darba laikposmi, kas nostrādāti gan skolās, kurās pedagogi tiek pieņemti darbā konkursa kārtībā, gan skolās, kurās tas tā nav.

21 Iesniedzējtiesa uzskata – tas, ka, nosakot atalgojumu, netiek ņemts vērā pedagoga darbs, kas veikts pielīdzinātajās skolās, ir pretrunā arī Hartas 20. un 21. pantā nostiprinātajam vienlīdzīgas attieksmes principam. Šajā ziņā tā norāda, ka pamatlietā aplūkotajā valsts tiesiskajā regulējumā paredzēta nepamatota atšķirīga attieksme pret pielīdzināto skolu pedagogiem un agrāko akreditēto un licencēto skolu – kuras 2000. gadā pārveidotas par "pielīdzinātajām skolām" – pedagogiem. Proti, pieredzei, kas iegūta līdzvērtīgā skolā, esot augstāka kvalitāte un vērtība nekā tai, kas iegūta citās privātskolās. Taču saskaņā ar Leģislatīvā dekrēta Nr. 297/1994 485. pantu, lai atzītu noteiktu darba stāžu, varot tikt ņemta vērā tikai pēdējā minētā pieredze.

22 Turklāt 485. pants esot pretrunā vispārējam vienlīdzīgas attieksmes principam, jo tajā esot paredzēta atšķirīga attieksme pret pielīdzināto skolu pedagogiem un uz noteiktu laiku nodarbinātiem valsts skolu pedagogiem.

23 Iesniedzējtiesas ieskatā Harta ir piemērojama šajā lietā, jo, pirmkārt, šīs lietas mērķis ir noteikt, vai Leģislatīvā dekrēta Nr. 297/1994 485. pantā paredzētā pielīdzinātajās skolās veiktā darba uz noteiktu laiku neņemšana vērā atbilst pamatnolīguma mērķim uzlabot darba uz noteiktu laiku kvalitāti, nodrošinot diskriminācijas aizlieguma principa ievērošanu, un, otrkārt, tāpēc, ka prasītājs pamatlietā ir "noteikta laika darba ņēmējs" šī pamatnolīguma 3. klauzulas 1. punkta izpratnē. Turklāt valsts tiesību akts esot "Savienības tiesību īstenošanas" akts Hartas 51. panta 1. punkta izpratnē, ja tas attiecas uz jomu, kas ietilpst Savienības kompetencē. Šī lieta, kuras priekšmets esot nosacījumi, ar kādiem tiek ņemti vērā uz noteiktu laiku nodarbināto pedagogu pedagoģiskās darbības laikposmi, nosakot to atalgojumu, kad Izglītības ministrija tos pieņem

darbā kā pedagogus uz nenoteiktu laiku, neapšaubāmi attiecoties uz "Savienības tiesību īstenošanu" šī 51. panta 1. punkta izpratnē, jo tā esot par pamatnolīguma 4. klauzulas interpretāciju. Šajā ziņā esot jāizvērtē Leģislatīvā dekrēta Nr. 297/1994 485. panta saderība ar vienlīdzīgas attieksmes un diskriminācijas aizlieguma nodarbinātības jomā principiem, kas nostiprināti arī LESD 157. pantā, ECPAK 14. pantā, Eiropas Sociālajā hartā, kā arī Direktīvās 2000/43 un 2000/78.

24 Šādos apstākļos *Tribunale di Padova* (Padujas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai [pamatnolīguma] 4. klauzulas 1. punkts un spēkā esošo Savienības tiesību vispārējais diskriminācijas aizlieguma princips nodarbinātības nosacījumu jomā, skatot tos kopsakarā ar [Hartas] 21. pantu, jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā Leģislatīvā dekrēta Nr. 297/1994 485. pants, kurā tam *Corte suprema di cassazione* (Augstākā kasācijas tiesa) (skat. Darba lietu palātas spriedumus Nr. 32386/2019, Nr. 33134/2019 un Nr. 33137/2019) piešķirtajā nozīmē ir paredzēts, ka pret Likumā Nr. 62/2000 minētajās pielīdzinātajās skolās [*scuole paritarie*] uz noteiktu laiku nodarbinātajiem darbiniekiem, veicot to karjeras rekonstrukciju, tiek piemērota mazāk labvēlīga attieksme nekā pret darbiniekiem, kurus [Izglītības ministrija] nodarbina uz nenoteiktu laiku, tikai tāpēc, ka viņi nav izturējuši atklātu konkursu vai ir veikuši pedagoģisko darbību juridiski atzītā pielīdzinātā skolā, lai gan pielīdzinātās skolās uz noteiktu laiku nodarbinātie skolotāji ir situācijā, kas ir salīdzināma ar valsts skolās uz nenoteiktu laiku nodarbināto skolotāju situāciju attiecībā uz darba veidu un apmācības un nodarbinātības apstākļiem, jo viņi veic tādus pašus darba pienākumus un ar tādām pašām disciplinārajām, pedagoģiskajām, metodoloģiski didaktiskajām, organizatoriski sociālajām un pētnieciskajām prasmēm, kuras iegūtas, uzkrājot didaktisko pieredzi, kas tajos pašos valsts tiesību aktos tiek atzīta kā identiska pieņemšanai darbā uz nenoteiktu laiku, izmantojot pastāvīgos piemērotības sarakstus, kas tagad ir pakļauti izsmelšanai (skat. Dekrētlikuma Nr. 255/2001 2. panta 2. punktu)?

2) Vai, piemērojot Direktīvu 1999/70, spēkā esošo Savienības tiesību vispārējie vienlīdzības, vienlīdzīgas attieksmes un diskriminācijas aizlieguma principi attiecībā uz nodarbinātību, kas nostiprināti arī Hartas 20. un 21. pantā, [ECPAK] 14. pantā (saistībā ar Hartas 52. pantu), [Eiropas Sociālajā hartā], LESD 157. pantā[, kā arī Direktīvās 2000/43 un 2000/78], jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu tiesību normu kā Leģislatīvā dekrēta Nr. 297/1994 485. pants, saskaņā ar kuru, lai noteiktu atalgojumu, veicot karjeras rekonstrukcija, tiek ņemts vērā tikai darba stāžs, pildot mācībspēka pienākumus pašā ministrijā vai arī licencētajās skolās [*scuole parificate*], akreditētajās skolās [*scuole pareggiate*], subsidētajās skolās [*scuole sussidiate*] vai palīgskolās [*scuole sussidiarie*], tautas skolās [*scuole popolari*] un meiteņu internātskolās [*educandanti femminili*], un tiek piemērota mazāk labvēlīga un diskriminējoša attieksme karjeras rekonstrukcijā (ko veic pēc pieņemšanas darbā [Izglītības] ministrijā ar pastāvīgu līgumu) pielīdzinātajās skolās uz noteiktu laiku nodarbinātajiem skolotājiem, kuriem netiek atzīta papildu atlīdzība saistībā ar darba stāžu, kas turpretim tiek izmaksāta valsts skolu, pašvaldību skolu, licencēto skolu, akreditēto skolu, subsidēto skolu vai palīgskolu, tautas skolu un meiteņu internātskolu uz noteiktu laiku nodarbinātajiem skolotājiem, kuri ir salīdzināmā situācijā ar pielīdzināto skolu skolotājiem attiecībā uz darba veidu, funkcijām, pakalpojumiem un profesionālajiem pienākumiem, kā arī ar pielīdzināto skolu skolotājiem, kas minēti Likumā Nr. 62/2000, attiecībā uz apmācības un nodarbinātības nosacījumiem, jo viņi veic tādus pašus uzdevumus un, uzkrājot pedagoģisko pieredzi, iegūst tādas pašas disciplinārās, pedagoģiskās, metodiski didaktiskās, organizatoriski sociālās un pētniecības prasmes kā pielīdzināto skolu skolotāji?

3) Vai [pamatnolīguma] 4. klauzulas 1. punktā minētais jēdziens "salīdzināms pastāvīgs darba ņēmējs" un pašreiz spēkā esošo Savienības tiesību vispārējie vienlīdzības, vienlīdzīgas attieksmes un diskriminācijas aizlieguma principi nodarbinātības jomā, kas nostiprināti Hartas 20. un 21. pantā, ir jāinterpretē tādējādi, ka saistībā ar darba stāža piemaksu atzīšanu pielīdzinātajās skolās uz noteiktu laiku nodarbināto darbinieku darba pieredze ir jāpielīdzina pakalpojumiem, ko sniedz valsts skolās, licencētajās skolās, akreditētajās skolās, tautas skolās, subsidētajās skolās vai palīgskolās, kā arī meiteņu internātskolās, jo šie skolotāji veic tādus pašus uzdevumus, viņiem ir tādi paši profesionālie pienākumi un tādas pašas disciplinārās, pedagoģiskās, metodiski didaktiskās, organizatoriski sociālās un pētniecības prasmes?

4) Vai gadījumā, ja tiek konstatēta Leģislatīvā dekrēta Nr. 297/1994 485. panta nesaderība ar Savienības tiesību aktiem, [Harta] uzliek valsts tiesai pienākumu nepiemērot pretrunā esošo valsts tiesību avotu?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo un trešo jautājumu

Par trešā jautājuma pieņemamību

25 Iesākumā jānorāda, ka Eiropas Komisija rakstveida apsvērumos citastarp apgalvo, ka trešais jautājums ir nepieņemams, jo iesniedzējtiesa neesot uzrādījusi nekādu saikni starp šajā jautājumā minēto Hartas 21. pantu un pamatlietā aplūkoto valsts tiesisko regulējumu.

26 Turklāt minētais jautājums attiecoties uz atšķirīgu attieksmi pret pedagogiem, kas nodarbināti uz noteiktu laiku pielīdzinātajās skolās Likuma Nr. 62/2000 1. panta 2. punkta izpratnē, no vienas puses, un pedagogiem, kuri arī nodarbināti uz noteiktu laiku, privātskolās, pirms tikušas izveidotas pielīdzinātās skolas, kā arī valsts skolās, no otras puses. Taču no Tiesas judikatūrai izrietot, ka diskriminācijas aizlieguma princips ar pamatnolīgumu ticis īstenots un konkretizēts vienīgi attiecībā uz atšķirīgu attieksmi pret tādiem noteikta laika darba ņēmējiem un pastāvīgajiem darba ņēmējiem, kuri ir salīdzināmā situācijā, izņemot atšķirīgu attieksmi pret atsevišķām uz noteiktu laiku nodarbinātā personāla kategorijām.

27 Šajā ziņā, pirmām kārtām, jāatzīst – tā kā iepriekšējā punktā izklāstītais arguments attiecas uz jautājumu par diskriminācijas aizlieguma principa un pamatnolīguma piemērojamību tādai atšķirīgai attieksmei kā pamatlietā aplūkotā, šī problemātika skar trešā jautājuma būtību, nevis tā pieņemamību, tādējādi tas jāizvērtē šī jautājuma izvērtējumā pēc būtības (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2024. gada 19. septembris, *Consiglio nazionale delle Ricerche*, C-439/23, EU:C:2024:773, 27. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

28 Otrām kārtām, jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru sadarbībā starp Tiesu un valstu tiesām nepieciešamība sniegt valsts tiesai noderīgu Savienības tiesību interpretāciju prasa, lai valsts tiesa stingri ievērotu attiecībā uz lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu saturu izvirzītās prasības, kuras skaidri noteiktas Tiesas Reglamenta 94. pantā un par kurām iesniedzējtiesai jābūt informētai (spriedums, 2021. gada 6. oktobris, *Consorzio Italian Management et Catania Multiservizi*, C-561/19, EU:C:2021:799, 68. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

29 Tātad, kā noteikts Reglamenta 94. panta c) punktā, iesniedzējtiesas nolēmumā jābūt ietvertam to iemeslu izklāstam, kas iesniedzējtiesai likuši šaubīties par noteiktu Savienības tiesību normu interpretāciju vai spēkā esību, un arī ietvertai saiknei, ko tā konstatējusi starp šīm tiesību normām un pamatlietā piemērojamajiem valsts tiesību aktiem (spriedums, 2021. gada 6. oktobris, *Consorzio Italian Management et Catania Multiservizi*, C-561/19, EU:C:2021:799, 69. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

30 Šajā gadījumā no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka iesniedzējtiesa ir pietiekami aprakstījusi saikni, ko tā konstatējusi starp pamatlietā aplūkoto valsts tiesisko regulējumu un Hartas 20. un 21. pantā nostiprinātajiem vienlīdzīgas attieksmes un diskriminācijas aizlieguma principiem, un ir precizējusi iemeslus, kuru dēļ tai šķiet nepieciešama šo principu interpretācija.

31 No tā izriet, ka trešais jautājums ir pieņemams.

Par lietas būtību

32 Iesākumā jākonstatē, ka ar pirmo un trešo jautājumu iesniedzējtiesa lūdz interpretēt pamatnolīguma 4. klauzulu, kā arī vienlīdzīgas attieksmes un diskriminācijas aizlieguma principus, kas nostiprināti Hartas 20. un 21. pantā.

33 Šajā ziņā jāatgādina, ka Hartas 21. panta 1. punktā paustais diskriminācijas aizlieguma princips ir vienlīdzīgas attieksmes principa – kas ir Savienības tiesību vispārējs princips un ir nostiprināts Hartas 20. pantā – konkrēta izpausme (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2024. gada 18. aprīlis, *Dumitrescu* u.c./Komisija un Tiesa, no C-567/22 P līdz C-570/22 P, EU:C:2024:336, 65. un 66. punkts).

34 Attiecībā uz atšķirīgu attieksmi pret noteikta laika darba ņēmējiem un pastāvīgajiem darba ņēmējiem, kuri ir salīdzināmā situācijā, šie principi ir īstenoti un konkretizēti ar Direktīvu 1999/70, un konkrēti ar šīs direktīvas pielikumā pievienotā pamatnolīguma 4. klauzulu (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2010. gada 11. novembris, *Vino*, C-20/10, EU:C:2010:677, 56. punkts, kā arī spriedumu, 2022. gada 15. decembris, *Presidenza del Consiglio dei Ministri* u.c. (Universitātes pētnieki), C-40/20 un C-173/20, EU:C:2022:985, 87. punkts).

35 Šajā gadījumā, tā kā pirmais un trešais jautājums attiecas uz šādu atšķirīgu attieksmi, tie jāizvērtē vienīgi no šīs direktīvas un pamatnolīguma skatpunkta (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 25. jūlijs, *Vernaza Ayovi*, C-96/17, EU:C:2018:603, 20. punkts, kā arī pēc analoģijas spriedumu, 2025. gada 15. maijs, *Melbán* un *Sergamo*, C-623/23 un C-626/23, EU:C:2025:358, 49. punkts).

36 Tāpēc jāuzskata, ka ar pirmo un trešo jautājumu, kuri jāizvērtē kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai pamatnolīguma 4. klauzula jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā, nosakot pedagogu darba stāžu un atalgojumu, kad tie tiek pieņemti darbā uz nenoteiktu laiku valsts skolā, nav paredzēts ņemt vērā darba laikposmus, ko šie pedagogi iepriekš nostrādājuši, esot nodarbināti uz noteiktu laiku konkrētās skolās, kuru darbība un organizācija neietilpst valsts kompetencē, bet kuras saskaņā ar šo tiesisko regulējumu ir pielīdzinātas valsts skolām, lai gan minētais tiesiskais regulējums paredz, ka darba laikposmi, ko nostrādājuši pedagogi, kuri, citastarp uz nenoteiktu laiku, nodarbināti valsts skolās, nosakot to darba stāžu un atalgojumu, tiek ņemti vērā.

37 Runājot par pamatnolīguma piemērojamību pedagogam, kas ir tādā situācijā kā AR, jāatgādina, ka šis pamatnolīgums ir piemērojams visiem darba ņēmējiem, kuri sniedz pakalpojumus pret atlīdzību, pamatojoties uz darba tiesiskajām attiecībām, kas tos saista ar to darba devēju un noslēgtas uz noteiktu laiku. Tas vien, ka attiecīgā persona ieguvusi pastāvīgā darba ņēmēja statusu, neizslēdz iespēju, ka tā noteiktos apstākļos var atsaukties uz pamatnolīguma 4. klauzulā pausto diskriminācijas aizlieguma principu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2012. gada 18. oktobris, *Valenza* u.c., no C-302/11 līdz C-305/11, EU:C:2012:646, 33. un 34. punkts, kā arī 2024. gada 19. septembris, *Consiglio nazionale delle Ricerche*, C-439/23, EU:C:2024:773, 38. punkts).

38 Ciktāl AR iesniedzējtiesā apgalvo, ka pret viņu tiek piemērota atšķirīga attieksme attiecībā uz pedagoģiskās darbības laikposmu noteikta laika darba ņēmēja statusā ņemšanu vērā, jāatzīst, ka pamatnolīgums principā ir piemērojams pedagogam, kurš ir tādā situācijā kā AR.

39 Pamatnolīguma 1. klauzulas 4. punktā pausts aizliegums darba ņēmējiem uz noteiktu laiku piemērot mazāk izdevīgus darba nosacījumus par tiem, ko piemēro salīdzināmiem pastāvīgajiem darba ņēmējiem, ja vien atšķirīgiem nosacījumiem nav objektīva pamata. Šīs klauzulas 4. punktā tas pats aizliegums pausts saistībā ar darba stāža kritērijiem, kas attiecas uz īpašiem darba nosacījumiem (spriedums, 2024. gada 19. septembris, *Consiglio nazionale delle Ricerche*, C-439/23, EU:C:2024:773, 31. punkts).

40 Šajā ziņā Tiesa jau nospriedusi, ka noteikumi par darba laikposmiem, kas personai jānostrādā, lai to varētu klasificēt atalgojuma kategorijā – kādi ir noteikumi, kas paredzēti Leģislatīvā dekrēta Nr. 297/1994 485. pantā, – ietilpst jēdzienā "darba nosacījumi" pamatnolīguma 4. klauzulas 1. punkta izpratnē (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2024. gada 19. septembris, *Consiglio nazionale delle Ricerche*, C-439/23, EU:C:2024:773, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).

41 To paturot prātā, no šī sprieduma 34. punktā minētās judikatūras izriet, ka diskriminācijas aizlieguma princips ar pamatnolīguma 4. klauzulu ir īstenots un konkretizēts vienīgi attiecībā uz atšķirīgu attieksmi pret noteikta laika darba ņēmējiem un pastāvīgajiem darba ņēmējiem, kuri ir salīdzināmā situācijā.

42 Proti, ar šo klauzulu diskriminācijas aizlieguma principu uz noteiktu laiku nodarbinātiem darba ņēmējiem paredzēts piemērot tikai ar mērķi novērst to, ka darba devējs šāda veida darba tiesiskās attiecības izmanto, lai liegtu šādiem darba ņēmējiem tiesības, kas atzītas pastāvīgajiem darba ņēmējiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2020. gada 22. janvāris, *Baldonedo Martín*, C-177/18, EU:C:2020:26, 35. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī, 2022. gada 15. decembris, *Presidenza del Consiglio dei Ministri* u.c. (Universitātes pētnieki), C-40/20 un C-173/20, EU:C:2022:985, 88. punkts).

43 No tā izriet, ka uz atšķirīgu attieksmi, kas balstīta uz citu kritēriju, nevis uz darba attiecību noteikto vai nenoteikto ilgumu, pamatnolīguma 4. klauzulā paustais aizliegums neattiecas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 22. janvāris, *Baldonedo Martín*, C-177/18, EU:C:2020:26, 53. un 54. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

44 Šajā gadījumā jānorāda, kā būtībā uzsvērts ģenerāladvokātes secinājumu 32.–35. punktā, ka atšķirīgā attieksme, kas izriet no Leģislatīvā dekrēta Nr. 297/1994 485. panta, ir balstīta nevis uz darba attiecību noteikto vai nenoteikto ilgumu, bet gan uz to, kāda veida skolā iegūta attiecīgo darba ņēmēju profesionālā pieredze.

45 Proti, no iesniedzējtiesas sniegtajām norādēm izriet, pirmkārt, ka to darba laikposmu, kas nostrādāti uz noteiktu laiku nodarbināta pedagoga statusā "pielīdzinātā skolā", neņemšanu vērā, kad Izglītības ministrija, pieņemot pedagogus darbā uz nenoteiktu laiku, veic to karjeras rekonstrukciju, izraisa fakts, ka 485. pantā nav minētas "pielīdzinātās skolas".

46 Tādējādi to darba laikposmu, kas nostrādāti uz noteiktu laiku nodarbināta pedagoga statusā pielīdzinātā skolā, neņemšana vērā attiecas gan uz to darbu šajās skolās, kurš veikts uz noteiktu laiku, gan uz darbu, kas veikts uz nenoteiktu laiku.

47 Šo apstākli bez tam apstiprina pats prasītājs pamatlietā, kurš Tiesai iesniegtajos rakstveida apsvērumos apgalvo, ka valsts tiesības neļauj ņemt vērā "ne to darbu šajās skolās, kas veikts uz noteiktu laiku, ne arī darbu, kurš veikts uz nenoteiktu laiku".

48 Otrkārt, no iesniedzējtiesas sniegtajām norādēm būtībā izriet arī – papildus tam, ka valsts tiesībās ir paredzēts, ka uz nenoteiktu laiku valsts skolās nodarbināto pedagogu veiktais darbs un tam atbilstošais darba stāžs tiek atspoguļots to atalgojumā, Leģislatīvā dekrēta Nr. 297/1994 485. pants ļauj ņemt vērā darba laikposmus, kas šajās skolā nostrādāti uz noteiktu laiku nodarbināta pedagoga statusā, kad Izglītības ministrija veic minēto pedagogu karjeras rekonstrukciju, pieņemot tos darbā uz nenoteiktu laiku.

49 Šādos apstākļos, pat pieņemot, ka var uzskatīt – pedagogi, kuri bijuši nodarbināti uz noteiktu laiku "pielīdzinātajās" skolās Likuma Nr. 62/2000 1. panta 2. punkta izpratnē, pirms Izglītības ministrija tos pieņēmusi darbā uz nenoteiktu laiku, un pedagogi, kas nodarbināti uz nenoteiktu laiku valsts skolās, strādā "tajā pašā uzņēmumā" pamatnolīguma 3. klauzulas 2. punkta izpratnē un ka šīs abas darba ņēmēju grupas no Tiesas judikatūrā noteikto kritēriju skatpunkta ir salīdzināmās situācijās, tādējādi pēdējie minētie pedagogi var tikt kvalificēti kā "salīdzināmie pastāvīgie darba ņēmēji" šīs 3. klauzulas 2. punkta izpratnē, jāatzīst, ka uz tādu atšķirīgu attieksmi kā tā, kas izriet no šī leģislatīvā dekrēta 485. panta, šī pamatnolīguma 4. klauzulā paustais aizliegums neattiecas.

50 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo un trešo jautājumu jāatbild, ka pamatnolīguma 4. klauzula jāinterpretē tādējādi, ka tā pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā, nosakot pedagogu darba stāžu un atalgojumu, kad tie tiek pieņemti darbā uz nenoteiktu laiku valsts skolā, nav paredzēts ņemt vērā darba laikposmus, ko šie pedagogi iepriekš nostrādājuši, esot nodarbināti uz noteiktu vai nenoteiktu laiku konkrētās skolās, kuru darbība un organizācija neietilpst valsts kompetencē, bet kuras saskaņā ar šo tiesisko regulējumu ir pielīdzinātas valsts skolām, lai gan minētais tiesiskais regulējums paredz, ka darba laikposmi, ko nostrādājuši pedagogi, kuri, citastarp uz nenoteiktu laiku, nodarbināti valsts skolās, nosakot to darba stāžu un atalgojumu, tiek ņemti vērā.

Par otro jautājumu

51 Iesākumā jānorāda, ka ar otro jautājumu iesniedzējtiesa lūdz interpretēt vienlīdzīgas attieksmes un diskriminācijas aizlieguma nodarbinātības jomā principus, kas nostiprināti citastarp ECPAK un Eiropas Sociālajā hartā. Taču pastāvīgajā judikatūrā noteikts, ka ECPAK (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 10. februāris, *Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld* (Noilguma termiņš), C-219/20, EU:C:2022:89, 15. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra) un Eiropas Sociālās hartas (spriedums, 2024. gada 29. jūlijs, CU un ND (Sociālā palīdzība – Netieša diskriminācija), C-112/22 un C-223/22, EU:C:2024:636, 28. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra) interpretācija nav Tiesas kompetencē.

52 No tā izriet, ka lemt par otro jautājumu, ciktāl tas attiecas uz ECPAK un Eiropas Sociālās hartas normas interpretāciju, nav Tiesas kompetencē.

53 Turklāt, ņemot vērā šī sprieduma 28. un 29. punktā atgādināto judikatūru, jānorāda, kā to dara Komisija, ka iesniedzējtiesa nav pietiekami precīzi un skaidri aprakstījusi ne iemeslus, kuru dēļ tā uzskata, ka LESD 157. panta, kā arī Direktīvu 2000/43 un 2000/78 interpretācija tai šķiet nepieciešama vai noderīga pamatlietas atrisināšanai, ne arī saikni, ko tā konstatējusi starp šīm Savienības tiesību normām un šajā lietā piemērojamajiem valsts tiesību aktiem.

54 Tādējādi, otrais jautājums ir nepieņemams, ciktāl tas attiecas uz LESD 157. panta, kā arī Direktīvu 2000/43 un 2000/78 interpretāciju.

55 Šādos apstākļos jāuzskata, ka ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Hartas 20. un 21. pantā nostiprinātie vienlīdzīgas attieksmes un diskriminācijas aizlieguma principi jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kas neparedz, nosakot pedagogu darba stāžu un atalgojumu, kad tie tiek pieņemti darbā uz nenoteiktu laiku valsts skolā, ņemt vērā šo pedagogu iepriekš nostrādātos darba laikposmus, kad tie bijuši nodarbināti uz noteiktu laiku konkrētās skolās, kuru darbība un organizācija neietilpst valsts kompetencē, bet kuras saskaņā ar šo tiesisko regulējumu ir pielīdzinātas valsts skolām, lai gan minētais tiesiskais regulējums paredz, ka minēto pedagogu nostrādātie darba laikposmi, kad tie bijuši nodarbināti uz noteiktu laiku citās skolās, citastarp valsts skolās, šajos pašos nolūkos tiek ņemti vērā.

56 Jāatgādina ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, ja tiesiskā situācija neietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā, tās izskatīšana nav Tiesas kompetencē, un Hartas normas, uz kurām eventuāli izdarīta atsauce, pašas vien nevar pamatot kompetenci (spriedums, 2022. gada 24. februāris, *Viva Telecom Bulgaria*, C-257/20, EU:C:2022:125, 128. punkts un tajā minētā judikatūra).

57 Proti, Hartas normas saskaņā ar tās 51. panta 1. punktu uz dalībvalstīm attiecas tikai tad, ja tās īsteno Savienības tiesību aktus. LES 6. panta 1. punktā, kā arī Hartas 51. panta 2. punktā precizēts, ka ar Hartu netiek paplašināta Savienības tiesību piemērošanas joma, paplašinot Eiropas Savienības kompetences, un Savienībai netiek noteiktas nekādas jaunas kompetences vai uzdevumi, un netiek grozītas kompetences un uzdevumi, kā tās noteiktas Līgumos. Tātad Tiesai Savienības tiesības Hartas gaismā jāinterpretē tai piešķirtās kompetences robežās (spriedums, 2021. gada 17. marts, *Consulmarketing*, C-652/19, EU:C:2021:208, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

58 Šajā ziņā no Tiesas judikatūras izriet, ka jēdziens "Savienības tiesību īstenošana" Hartas 51. panta 1. punkta izpratnē paredz, ka starp Savienības tiesību aktu un aplūkoto valsts pasākumu jābūt saiknei, kas ir ciešāka nekā attiecīgo jomu radniecīgums vai vienas jomas netieša ietekme uz otru jomu (spriedums, 2020. gada 22. janvāris, *Baldonedo Martín*, C-177/18, EU:C:2020:26, 58. punkts un tajā minētā judikatūra).

59 Atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai, lai noteiktu, vai valsts tiesiskais regulējums ietilpst "Savienības tiesību īstenošanā" Hartas 51. panta 1. punkta izpratnē, papildus citiem elementiem jāpārbauda, vai attiecīgā valsts tiesiskā regulējuma mērķis ir īstenot Savienības tiesību normu, kāds ir šī regulējuma raksturs un vai tam ir vēl citi mērķi nekā tie, kas noteikti Savienības tiesībās, pat ja šis regulējums Savienības tiesības var ietekmēt netieši, kā arī, vai ir kāds specifisks Savienības tiesību regulējums šajā jomā vai tāds, kas var ietekmēt šo jomu (spriedums, 2020. gada 22. janvāris, *Baldonedo Martín*, C-177/18, EU:C:2020:26, 59. punkts un tajā minētā judikatūra).

60 Šajā gadījumā, kā izriet no pirmā un trešā prejudiciālā jautājuma izvērtējuma, pamatnolīguma 4. klauzula pieļauj tādu valsts tiesību normu kā Leģislatīvā dekrēta Nr. 297/1994 485. pants, jo atšķirīgā attieksme, kas paredzēta šajā valsts tiesību normā, nav balstīta uz to, vai attiecīgo darba ņēmēju darba attiecību ilgums ir noteikts vai nenoteikts. Kā norādīts ģenerāladvokātes secinājumu 50. punktā, starp 485. panta piemērošanu un šajā klauzulā pausto diskriminācijas aizliegumu tādējādi nav tiešas saiknes.

61 Turklāt no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem neizriet, ka minētajam 485. pantam būtu saikne ar jebkādu citu Savienības tiesību normu.

62 Līdz ar to nevar uzskatīt, ka pamatlietā aplūkotais valsts tiesiskais regulējums "īsteno Savienības tiesību aktus" Hartas 51. panta 1. punkta izpratnē.

63 Tāpēc atšķirīgā attieksme, ko paredz pamatlietā aplūkotais valsts tiesiskais regulējums, nevar tikt vērtēta no Hartā, un konkrēti tās 20. un 21. pantā, nostiprināto garantiju skatpunkta.

64 Šādos apstākļos jākonstatē, ka atbildēt uz otro jautājumu nav Tiesas kompetencē.

Par ceturto jautājumu

65 Ar ceturto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Savienības tiesības jāinterpretē tādējādi, ka ar tām šai tiesai noteikts pienākums nepiemērot Leģislatīvā dekrēta Nr. 297/1994 485. pantu gadījumā, ja šī valsts tiesību norma tiktu atzīta par nesaderīgu ar šīm tiesībām.

66 Ņemot vērā uz pirmo līdz trešo jautājumu sniegtās atbildes, uz ceturto jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

67 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1999. gada 18. martā noslēgtā pamatnolīguma par darbu uz noteiktu laiku, kas ietverts pielikumā Padomes Direktīvai 1999/70/EK (1999. gada 28. jūnijs) par *UNICE*, *CEEP* un EAK noslēgto pamatnolīgumu par darbu uz noteiktu laiku, 4. klauzula

jāinterpretē tādējādi, ka

tā pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā, nosakot pedagogu darba stāžu un atalgojumu, kad tie tiek pieņemti darbā uz nenoteiktu laiku valsts skolā, nav paredzēts ņemt vērā darba laikposmus, ko šie pedagogi iepriekš nostrādājuši, esot nodarbināti uz noteiktu vai nenoteiktu laiku konkrētās skolās, kuru darbība un organizācija neietilpst valsts kompetencē, bet kuras saskaņā ar šo tiesisko regulējumu ir pielīdzinātas valsts skolām, lai gan minētais tiesiskais regulējums paredz, ka darba laikposmi, ko nostrādājuši pedagogi, kuri, citastarp uz nenoteiktu laiku, nodarbināti valsts skolās, nosakot to darba stāžu un atalgojumu, tiek ņemti vērā.

[Paraksti]